

ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Γραμματεία Αρκαδίας του ΠΑΜΕ
Τρίπολη 4.2.2010

Α-ΠΕ-ΡΓΙ-Α!

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ: ΤΕΤΑΡΤΗ 10 ΦΛΕΒΑΡΗ – ΠΛΑΤΕΙΑ ΠΕΤΡΙΝΟΥ (ΤΡΙΠΟΛΗ)

Δεν είναι όπλο ανάγκης. Είναι όρος για την επιβίωση.

Είναι, πρέπει να γίνει, η απόδειξη ότι οι εργαζόμενοι έχουν τη δύναμη να υπερασπίσουν την ίδια τη ζωή τους, να διεκδικήσουν το καλύτερο. **Στις** περίφημες «σομόν» σελίδες των εφημερίδων, πίσω από τις μπροστινές αναλύσεις για την κρίση, συνεχίζεται ακατάπαυστη η παρέλαση κερδών. Όλα σαν αποτέλεσμα αντικατάστασης εργατών από ακόμα φτηνότερους, έντασης της εκμετάλλευσης, αύξησης της παραγωγικότητας και της ανταγωνιστικότητας.

Ότι κάποιιοι από τους καπιταλιστές παρουσιάζονται λιγότερο ανταγωνιστικοί από άλλους, δεν μειώνει την γενική αύξηση της ανταγωνιστικότητας. Ίσα ίσα γίνεται το έναυσμα για ακόμα μεγαλύτερη ένταση της επίθεσης στην εργατική τάξη.

Εδώ ακριβώς είμαστε. Η μεγέθυνση ορισμένων μονοπωλίων φέρνει δεύτερα κάποια άλλα. Πρόκειται για αδυσώπητο πόλεμο. Που δεν μπορεί να σταματήσει -είναι όρος για την ύπαρξη του συστήματος- και που όσο διαρκεί θα έχει θύματα όχι μόνο τους εργάτες κάποιων επιχειρήσεων, αλλά το σύνολο του εργαζόμενου πληθυσμού. Η πάλη για την κατάργηση του συστήματος της εκμετάλλευσης αναδεικνύεται και πάλι εξαιρετικά επίκαιρη.

Το μήνυμα από τη σκοπιά της εργατικής τάξης δεν μπορεί να είναι άλλο από το «πόλεμος στον πόλεμο των καπιταλιστών». Αυτήν την αναγκαστική αντεπίθεση πασχίζουν να προλάβουν όσοι ανακάλυψαν ως και το «έθνος» (οι ίδιοι που έχουν κηρύξει ξανά και ξανά το τέλος του) την «πατρίδα» (οι ίδιοι που χαρακτηρίζουν εθνικιστή τον εργάτη όταν ζητά να ζει σαν άνθρωπος στον τόπο του).

Δειλά-δειλά σε κάποιες πίσω σελίδες των εφημερίδων αναλυτές αναφερόμενοι στην εξέλιξη της καπιταλιστικής κρίσης, μιλούν για προοίμιο μεγάλου πολέμου, προσδιορίζουν ήδη την Κίνα σαν τον επόμενο αντίπαλο, ορίζουν το Ιράν σα χώρο που θα ξεσπάσουν οι πρώτες «αψιμαχίες».

Ψιλά γράμματα, θα πεις. Δεν είναι. Είναι πράγματι πόλεμος. Είναι πόλεμος καπιταλιστών, στον οποίο καλούν την εργατική τάξη να στοιχηθεί πίσω από τους «δικούς της» καπιταλιστές και να καταθέσει στο ταμείο τους και το αίμα και τον ιδρώτα της.

Ότι εξαγγέλλεται εδώ, ή στην ...Ισπανία, δεν είναι απλά μια πρόσκαιρη μείωση μισθών, μια αύξηση στο χρόνο συνταξιοδότησης. Είναι μέτρα με μόνιμο χαρακτήρα για να εξασφαλίσουν οι καπιταλιστές φτηνότερα «πυρομαχικά» στον μεταξύ τους πόλεμο.

Η επίθεση στην εργατική τάξη εξελίσσεται έτσι, που είναι κρίσιμη πλέον και η παραμικρή αντίσταση, πόσο μάλλον η κατανόηση ότι πρέπει να υπάρξει γενική αντεπίθεση, έτσι που να μην έχουν τόπο να σταθούν οι καπιταλιστές. Αυτοί είναι που έχουν ανάγκη τον εργάτη κάθε χώρας. Οι εργάτες μπορούν να ζήσουν σε κάθε χώρα χωρίς τους καπιταλιστές.

Το έλλειμμα-μπαμπούλας είναι κάτι που αφορά τους καπιταλιστές. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να πληρωθεί από τους εργάτες. Βγάζοντας τον μπαμπούλα από τη μέση, μπορείς να σκεφτείς ψύχραιμα για ό,τι θες και πώς θα το έχεις. Τότε μόνο μπορείς να δεις όλο τον πλούτο που παράγουν οι όμοιοί σου και να κατανοήσεις πως έχεις τη δύναμη όχι μόνο να τα βγάλεις πέρα αλλά και να 'σαι «βασιλιάς».

Αυτήν την κουβέντα πρέπει να κάνουμε. Οι εργάτες μπορούν. Οι αγρότες μπορούν. Οι αυταπασχολούμενοι μπορούν μαζί με τους εργάτες και τους αγρότες. **Η απεργία στις 10 του μήνα, τα μπλόκα που είναι σε εξέλιξη, οι αγώνες που θα βάζουν στην άκρη τους συμμάχους του ΣΕΒ και θα χτίζουν ταξική ενότητα, είναι μια αρχή.**

Όταν οι εργάτες θέλουν να ζουν από τη δουλειά τους και οι αγρότες ζητάνε να ζουν απ' το χωράφι τους, ήδη διαμορφώνεται ένα μέτωπο που διεκδικεί άλλη οικονομία. Ένα μέτωπο που θα γίνεται ισχυρότερο όσο κάνει καθαρό ότι δεν έχει καμία αγωνία για τη σωτηρία των καπιταλιστών. Το ζητούμενο για τους εργάτες, τη μισθωτή εργασία είναι ο άλλος δρόμος ανάπτυξης, η εγκαθίδρυση της δικής τους εξουσίας, η σοσιαλιστική προοπτική.-